

Karácsonyi üzenet

Beleszületünk a világba, amit kezdetben csodálatosnak, felnőttkorban riasztónak vagy ellenfélnek, öregkorban pedig legyőzhetetlennek ítélünk.

Beleszületünk a világba, amit kezdetben csodálatosnak, felnőttkorban riasztónak vagy ellenfélnek, öregkorban pedig legyőzhetetlennek ítélünk. Egyébként mindegy, hogy milyenek tartjuk, a fontos az, hogy mi a világ? Lehet egyetlen, megoldandó feladat; futópálya alattomos akadályokkal; szabad s rejtélyes vadászterület; harctér győztesekkel és elesettekkel; kozmikus arányú élettér felvonulási területe is.

A világ lényege szerint meghatározza alapmagatartásunkat. Emberré válni, csak a világ gonosznak tartott erői ellenében lehet, vagy a történelmileg meghaladott struktúrái ellen. Úgy tetszik, hogy a világot le kell győzni, meg kell győzni, azaz meg kell változtatni. Akik a világot csak külső megnyilvánulásaiban ismerik el, s benne az ember szerepét termelő funkciókban látják, azok a hatalmi struktúrák megváltoztatásában magát a lényegét hiszik megváltoztatni. Csakhogy a világ lényegét, s főként az ember lényegét a hatalmi struktúrákban nem lehet megragadni. Fontos és elkerülhetetlen, hogy időről időre megváltozzanak ezek, hogy az ember alkalmasabb körülmények közé kerüljön, de az ember legbensejét nem érintik, nem érinthetik, mert az ember – kényszerű hatások ellenére is – szabad, nyitott, a végtelenre nyíló, gyökerében erkölcsi lény.

Nagy sötétség és zűrzavar közepette érkezik el az ideai Karácsony. Mindenütt bizonytalanság, csalódás, félelem. Elmerültünk életünk sötétségében. Elkövetett bűneinktől nem tudunk megszabadulni, eltévesztett utainkat, elmulasztott lehetőségeinket képtelenek vagyunk megváltoztatni. Beszélünk, beszélünk politikai, gazdasági nehézségekről, s alig esik szó személyes felelősségről.

Amikor a történelem éjszakája reménytelenül súlyos volt, csillag ereszkedett Betlehem fölé, Isten egy tehetetlen, észrevétlen kisgyermekben megjelent, hogy új kapcsolatot létesítsen, új történetet kezdjen velünk.

Az Ószövetség népe a szabadulást – Izaías jóvendölésére hagyatkozva – az eljövendő királytól várta, majd a várva-várt Messiásra vonatkoztatta.

Az első keresztények hitték, hogy Jézus születésével a reménytelenség éjszakájában világosság támadt, s megváltozott minden.

Mi, ma élő emberek, hívők és nem hívők, tudjuk-e, hogy a Karácsony üzenete nem a kereszténység belügye, hanem minden embernek szól. Isten „módszerei” egyszerűek. Bölcsőt faragtat, nem emlékművet. Pásztorokat mozgósít, nem hadsereget. Szelíd tudósokat indít útnak, nem agresszív sajtóirodákat. Gyöngye szalma zizeg a Gyermek körül, s minden emberi gyűlöleten, gögön és elutasításon máig átragyog két, szeretettől elszánt tekintet, anyjái és nevelőapjái.

Ez a Gyermek felnőttként program helyett azt mondta, szeressétek egymást, ez a legfőbb parancs. Rangosztás helyett azt, hogy, aki első akar lenni, legyen szolgája mindenkinek. Szellemi viadal helyett, hogy irgalmat akarok, nem áldozatot. Egyébként pedig az általános tolokodásban kitért, a hangzavarban a boldogtalanok nyöszörgését hallotta meg, a vádaskodásban mentségek jutottak eszébe. Amit akart, akar, gyökeréig jó, mert az ember méltóságát, békéjét szolgálja.

Ha megpróbáltatásaink a hatalom erejével és pénzzel nem is szüntethetők meg, tudjuk-e mi emberek, hogy egy szalmaszállal talán a menthetetlent menthetjük meg? „A remény sohasem meghaló, ha minden utolsó szalmaszál abból a jászolból való.” (Nagy Gáspár)

Budapest, 2009 karácsonyán

Kozma Imre
a Magyar Máltai Szeretetszolgálat
elnöke